

povědi nejen namítl předčasnost žaloby pro neupomenutí hlavního dlužníka, nýbrž kdyby po provedeném jeho upomenutí byl žalovanou pohledávku ihned uznal a útraty proti žalobkyni účtoval (§ 45 c. ř. s.). To se však nestalo.

Čís. 7047.

Vymáhající věřitel může se libovolně vzdáti realizace svého zástavního práva a to na čas nebo zcela. Okolnost, že se vzdání to nestalo prohlášením u exekučního soudu, nemění ničeho na jeho účinnosti, nýbrž má jen za následek, že vymáhající věřitel po případě zodpovídá za škodu z onoho opomenutí.

Pokud na základě dohody, že dluh vymáhaný exekucí zabavením a příkázáním pohledávky dlužníkovy k vybrání, bude zapraven ve splátkách, jest poddlužník oprávněn ponechat dlužníku přebytek z příkázané částky.

(Rozh. ze dne 11. května 1927, R I 255/27.)

Usnesením ze dne 9. dubna 1926 byla vymáhajícímu věřiteli povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání požitků Julia H-a, jenž byl tehda zaměstnán u firmy K. Firma K. zaplatila vymáhajícímu věřiteli z příjmů dlužníka celkem 375 Kč. Tvrdě, že mu za dobu služby dlužníka u firmy K. mělo býti zaplacen celkem 1805 Kč 55 h, domáhal se vymáhající věřitel na žalované firmě K. zaplacení rozdílu. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl, ježto dlužník uzavřel s vymáhajícím věřitelem dne 11. května 1926 smír, podle něhož se zavázal místo peníze, uloženého mu exekučním titulem, zaplatiti 1.500 Kč v měsíčních splátkách po 100 Kč. **O d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by vyčkaje pravomoci ji znovu projednal a rozhodl. **D ů v o d y:** Správným jest, že úmluvou mezi dlužníkem a vymáhajícím věřitelem, již se dlužník zavázal zaplatiti 1.500 Kč v měsíčních splátkách po 100 Kč, byl exekuční titul změněn. Správným jest též, že na základě této úmluvy, jak žalobkyně tak dlužník mohli se domáhati zastavení neb obmezení exekuce a že dlužník mohl proti žalobkyni vystoupiti s oposiční žalobou. Nelze však souhlasiti s názorem napadeného rozsudku, že úmluvou mezi žalobkyní a dlužníkem byly též dotčeny a změněny závazky žalované jako poddlužníka, aniž by ve stavu exekuce byla nastala změna. Ani žalobkyně ani dlužník nevyvodili ze smíru patřičné důsledky pro exekuci, takže na dosavadním stavu exekučního řízení nebylo nic změněno. Ježto však v exekuci bylo pokračováno v rozsudku, jak byla povolena, a jmenovitě zůstalo v plné účinnosti usnesení soudu, jímž byla pohledávka příkázána, zůstala i žalovaná jako poddlužnice usnesením tím vázána. Byla podle § 308 ex. ř. i nadále povinna, peníz, označený v příkazovacím usnesení, zapravovati bez ohledu na ujednání žalobkyně s dlužníkem, ježto příkazovací usnesení obsahovalo soudní příkaz pro žalovanou jako poddlužnici, peníz v něm označený odváděti žalobkyni na místo dlužníku, a pokud tento příkaz nebyl exekučním soudem odvolán neb obmezen, musela se jím žalobkyně ří-

dití, mzdu dlužníka, pokud byla zabavena a přikázána k vybrání, v plné výši podle dospělosti odváděti žalobkyni a podle § 312, druhý odstavec ex. ř., ponechati žalobkyni, by to, oč přijala více vzhledem ku smíru s dlužníkem, složila k soudu anebo vydala dlužníku. Neučinila-li žalovaná tak, jednala na vlastní nebezpečí, ježto ani nebyla povolána ani nebyla s to, by posoudila a rozhodla, zda na její povinnosti ze zabavení pohledávky a přikázání k vybrání, bylo něco změněno smírem mezi dlužníkem a žalobkyní, a ježto musela ponechati žalobkyni a dlužníku, by přivodili ve stavu exekuce změnu, odpovídající smíru. Z toho vyplývá, že obrana žalovaného opírající se o dohodu ze dne 11. května 1926 není odůvodněna. Ježto vzhledem ke svému odchýlnému právnímu stanovisku se soud prvě stolice nezabýval vyšetřením výše požitků dlužníkových, od čehož závisí rozhodnutí rozepře, bylo rozhodnuto tak, jak se stalo.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Rozhodnou jest otázka, zda příkazovací usnesení ze dne 21. dubna 1926, vydané na základě povolení zabavení ze dne 9. dubna 1926, zůstalo přes dohodu mezi Drem L-em, jako zmocněncem žalobkyně a vymáhající věřitelky a povinným Juliem H-em a přes vyrozumění žalované ze dne 29. května 1926 potud účinným, že měla mzdu přikázanou k vybrání v plné výši vydati žalobkyni. Odvolací soud zodpověděl tuto otázku odchýlně od názoru prvého soudu kladně a pokládal tudíž opomenutá vysvětlení a zjištění ohledně výše mzdových požitků povinného Julia H-a za nutná. Názoru odvolacího soudu opřenému o ustanovení §u 312 ex. ř. nelze však přisvědčiti. Především jest podotknouti, že okolnost, zda žalobkyně nebo povinný Julius H. byli by mohli na základě dohody zjištěné nižšími soudy, podle níž Julius H. měl místo částky v exekučním titulu mu k zaplacení uložené zaplatiti pouze 1.500 Kč ode dne 1. června 1926 v měsíčních splátkách po 100 Kč k rukám Dra L-a, vymoci zrušení neb omezení exekuce na pohledávku, a zda povinný mohl proti žalobkyni také podati žalobu opošíční, jest pro posouzení rozepře bezvýznamnou, právě tak jako okolnost, že nikdo ze zúčastněných nepodnikl kroku směřujícího ke změně exekučního titulu nebo příkazovacího usnesení a že příkazovací usnesení zůstalo jako takové platným a formálně účinným. Nelze přehlížeti, že provedení exekuce není samo o sobě účelem, a že, i když v exekučním řízení doznala dispošční zásada potud dalekosáhlého obmezení, že se exekuce, jakmile je k návrhu věřitele povolána, provádí z úřední moci až do ukončení, přece to nevyklučuje, by se vymáhající věřitel nevzdal realizace svého zástavního práva na čas anebo vůbec libovolně a by tedy nepoužil exekuce jemu povolené. Tato zásada jest ohledně přikázání k vybrání výslovně uznána v § 311 ex. ř. Okolnost, že se vzdání nestalo prohlášením u exekučního soudu, nemění ničeho na účinnosti tohoto vzdání se, nýbrž má jen za následek, že vymáhající věřitel může po případě býti učiněn zodpovědným za škody, jež by vznikly z tohoto opomenutí. Jest zjištěno, že se

žalobkyně svým zástupcem dohodla s povinným v tom směru, že týž má platiti od 1. června 1926 již jen měsíční splátky ve výši 100 Kč k rukám Dra L-a a ne větší částku uloženou k zaplacení v exekučním titulu. Jest také zjištěno, že Dr. L. oznámil to žalované dopisem ze dne 11. května 1926 sděliv jí, že »zahájenou exekuci jest vyřídit tak«, že od 1. června 1926 bude zasíláno do jeho kanceláře měsíčně 100 Kč k placení podle jeho dopisu ze dne 11. května 1926. Žalovaná směla podle toho zaříditi své chování ohledně srážek ze mzdy, ježto žalobkyně sdělením svého zástupce dala jasně na jevo, že se vzdává další srážky ze mzdových požitků povinného, tudíž provedení příkazovacího usnesení. Žalovaná byla tudíž také oprávněna ponechat povinnému přebytek z přikázané částky. Námitka žalobkyně, že sleva a zmenšené splátky byly povoleny pouze povinnému Juliu H-ovi, že však se žalovanou nebyla učiněna dohoda, jest bezvýznamna, ježto takové dohody se žalovanou, která žalobkyni nic není dlužna, nebylo zapotřebí, a jde naopak jen o vymáhání dlužné pohledávky od povinného. Rozhodným jest, že žalovaná byla o dohodě s povinným vyrozuměna s výslovným dodatkem, že jest zahájenou exekuci vyřídit tak a k příkazovacímu usnesení přihlížeti tím způsobem, že od 1. června 1926 bude zasíláno měsíčně jen 100 Kč Dru L-ovi. Bezpředmětnou jest také další námitka žalobkyně, že Juliu H-ovi byly povoleny částečná sleva pohledávky a splátky jen s tím obmezením, že při nedodržení splátek celá pohledávka zase obživne, ježto prodlení anebo jiné nedodržení dohody s Drem L-em se strany povinného pro otázku, zda žalovaná byla podle vyrozumění ze dne 11. května 1926 oprávněna vyplatiti povinnému částky převyšující splátky, vůbec nepřichází v úvahu, ježto chování se povinného nemůže nic měniti na právech žalované. Ostatně žalobkyně přehlíží, že na straně Julia H-a prodlení vůbec nenastalo, poněvadž mu smluvené splátky byly pravidelně ze mzdy sráženy a žalovanou zadrženy. Ustanovení Šu 312 ex. ř. nepřichází tu proto v úvahu, poněvadž pojednává jen o částce, o niž vymáhající věřitel více obdržel, tudíž předpokládá, že dostal na základě příkazovacího usnesení více, než mu přísluší, kdežto v tomto případě žalobkyně následkem vzdání se sděleného žalované dostala pouze to, co měla na základě dohody požadovati. Předpoklad, že žalovaná podle příkazovacího usnesení by měla přebytek složit u soudu a povinnému přenechat, by si dal tyto částky vydati soudem, odporuje obsahu zprávy ze dne 11. května 1926 došlé žalované. Totéž platí o názoru, že dohodou s Juliem H-em mělo býti pouze docíleno, aby týž sám také konal splátky bez jakéhokoliv ohledu na přikázání k vybrání nastalé v cestě exekuční. Při tomto skutkovém a právním stavu věci jsou další vysvětlení a zjištění o výši mzdových požitků povinného zbytečná a bylo proto rozhodnuto tak, jak shora uvedeno.

Čís. 7048.

Tím, že s jedním ze spoludlužníků bylo uzavřeno vyrovnání, nebyl dotčen nárok věřitele proti ostatním spoludlužníkům na zbytek pohle-